

A vertical poster for a thriller movie. The background is a misty forest of tall, thin trees. In the lower center, a person with long dark hair is seen from behind, standing on a path. The overall color palette is a monochromatic blue and teal. The text is overlaid on the upper and middle sections of the image.

RACHELLE
DEKKER

THRILLER

NEGEN

NEGEN

Rachelle Dekker

Negen

Thriller

Vertaald door Willem Keesmaat

Vertaling: Willem Keesmaat
Ontwerp omslag: Studio Jan de Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 9789029732017
ISBN 9789029732024 (ebook)
NUR 330
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Copyright 2020 by Blue Monkey inc.
Originally published in English under the title *Nine* by Revell, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Deel 1

*Er komt een tijd dat je denkt dat alles afgelopen is.
Maar dat is pas het begin.*

Louis L'Amour

1

Olivia's longen brandden en haar adem verliet in korte explosies haar mond. Haar hartslag bonkte wild tegen de binnenkant van haar schedel en blokkeerde even alles behalve het gebonk van haar voeten over de bosgrond. Maar net zo snel als de wereld om haar heen was verdwenen, was hij er weer. En ze was niet alleen. Lucy zat vlak achter haar en de groep gewapende huurlingen liep op hen in.

Zeker tien van hen waren het kleine motel binnengevallen. Ze waren van alle kanten op hen afgekomen, in het zwart gekleed en tot de tanden gewapend. Zij en Lucy hadden ternauwernood via een nooduitgang weten te ontsnappen en waren het dichte bos in gevlucht. De bomen waren een Godsgeschenk, maar het was niet eenvoudig om ertussendoor te navigeren. En ze waren maar met zijn tweeën, tegen een grote overmacht. Ze maakten niet echt veel kans.

Olivia luisterde of ze statisch geruis van portofoons hoorde, of het geluid van naderende voetstappen, maar dat lukte niet echt door haar zware ademhaling en het paniekerige stemmetje in haar hoofd. Ze hadden meer tijd moeten hebben. Ze had gedacht dat ze hen een stap voor waren. Ze had hen onderschat – een vergissing die ze zich niet kon veroorloven.

Ze hoorde een paar meter links van hen geritsel en veranderde van richting. Waarschijnlijk een dier. Lichtbundels dansten door het duister. Ze kwamen steeds dichterbij.

Ze keek achterom naar Lucy. 'Blijf dicht bij me,' zei Olivia. En dat deed het meisje, die zich maar een paar stappen achter haar bevond. Lucy kon haar er makkelijk uit rennen, maar ze luisterde nauwgezet naar de aanwijzingen van Olivia. Altijd zo

gehoorzaam. Altijd zo consistent. Zelfs toen ze nog een kind was, was Lucy al favoriet bij Olivia.

Ze duwde alle gedachten aan het verleden van zich af. Ze mocht zich niet laten afleiden. Ze had al haar aandacht nodig om Lucy te redden. Het verleden lag achter hen en het enige wat ertoe deed, was wat er voor hen lag.

In het licht van de smalle maansikkel zag Olivia dat de grond voor hen naar beneden liep. Ze deed er nog een schepje bovenop en Lucy bleef vlak achter haar. Ze lieten zich langs de steile wand van een ondiep ravijn glijden, waarbij ze enkeldiep in de dode bladeren wegzakten, terwijl de kou in Olivia's wangen beet.

Op het moment dat de helling overging in een vlakke ondergrond, raakte ze uit evenwicht en struikelde ze, waarbij ze maar net kon voorkomen dat ze plat op haar gezicht in de vochtige bladeren landde. Ze stond maar heel even stil om haar evenwicht te hervinden en rende toen naar het westen. Ze wist waar de maan aan de hemel stond en gebruikte die om haar weg te vinden. Hun redding lag in het westen.

Lucy was dichtbij genoeg om haar regelmatige ademhaling te kunnen horen. Niet snel en hortend, zoals die van Olivia. De veertig jaar die hen scheidde, speelde daar een rol in. Maar dat was niet de hele reden.

Ze waren nog niet ver bij de helling vandaan toen de eerste zaklampen de rand ervan bereikten. De getrainde jagers waren te snel om voor te kunnen blijven. Olivia had een andere strategie nodig. Haar gedachten buitelden over elkaar heen, en bleven steken bij de enige oplossing die Lucy de kans op een ontsnapping bood.

Olivia zocht het duister af, op zoek naar een geschikte plek. Ze zou het met het dikke struikgewas moeten doen dat door het bos verspreid stond. Ze keek een fractie van een seconde achterom en het leek erop dat de huurlingen het spoor even bijster waren. Ze sprintte naar wat uitbundige begroeiing toe en negeerde de pijn in haar knieën. Ze rende eromheen en kwam achter de stekelbosjes glijdend tot stilstand.

Lucy stopte achter haar. ‘We moeten niet blijven stilstaan,’ fluisterde ze op gehaaste en indringende toon.

Olivia legde een vinger tegen Lucy’s lippen en trok haar dichter naar zich toe, waarbij ze op haar hurken ging zitten en Lucy gebaarde dat ze hetzelfde moest doen. Ze hadden niet veel tijd. Olivia luisterde naar de geluiden in het bos, door haar eigen bonkende hartslag heen. Als ze dit wilde laten werken, moest ze snel zijn.

‘Ik wil dat jij hier blijft,’ zei Olivia.

Er flitste bezorgdheid en verwarring door Lucy’s ogen. ‘Nee – ‘Luister,’ zei Olivia op fluistertoon. ‘Ik houd jou op. Ze halen ons zo in. Jij moet hier blijven wachten. Geef me de tijd om hen bij jou vandaan te leiden en ren dan verder naar het westen, zo snel als je kunt, naar Texas toe, zoals we hebben besproken.’

‘Nee, ik wil bij u blijven,’ zei Lucy, haar stem bijna onhoorbaar van angst.

Olivia’s hart brak. Ze wilde niets liever dan Lucy dicht bij zich houden, haar beschermen tegen alles wat er was gebeurd en wat er nog komen ging. Ze wilde haar beschermen tegen de problemen die ze zelf voor het meisje had gecreëerd – een vreselijke, onvergeeflijke fout. En toch pleitten Lucy’s heldere ogen daar in het duister om haar nabijheid. Olivia dacht dat als ze Lucy zou kunnen redden, ze misschien haar eigen ziel kon redden.

Ze veegde Lucy’s rode haar naar achteren, nam het gezicht van het meisje in beide handen en perste zachte woorden door haar opborrelende emoties heen. ‘Dit is de enige uitweg, lieverd.’

‘Maar ik ken alleen u maar! Ik kan me niets herinneren,’ zei Lucy. Er welden tranen op in haar ogen, die glommen in de door sterren verlichte nacht.

‘Dat weet ik. Ik heb je herinneringen gewist om je te beschermen. Ik weet dat dat moeilijk te begrijpen is, maar je zult me moeten vertrouwen, Lucy. Vertrouw je me?’

‘Ja.’

‘Mooi! Doe dan wat ik zeg. Je rent straks eerst in westelijke richting, en dan naar Corpus Christi, goed?’

‘Oké.’

‘Zoek Summer Wallace – dat is een vriendin van me. Zeg tegen haar dat Ollie je heeft gestuurd om de merel te vinden. Dat is erg belangrijk.’

Lucy knikte.

‘Je kunt haar vertrouwen. Zij zal je helpen. Je moet haar zien te vinden.’

‘Kom alstublieft met me mee,’ zei Lucy. Er rolde een traan over haar wang en Olivia veegde hem weg.

‘Vergeet niet wat ik je heb verteld. Jij bent de sleutel, Lucy. Ik heb je een wapen gegeven dat jou in leven zal houden, maar daardoor ben je ook een doelwit geworden. Ik wilde dat er een andere mogelijkheid was...’ Olivia deed haar uiterste best om het verdriet weg te slikken dat haar dreigde te overweldigen. ‘Alles wat ik ooit heb gedaan, deed ik voor jou. Zelfs al zat ik ernaast.’

Er zweefden gedempte stemmen in hun richting. Olivia tuurde door de kleine openingen tussen de struiken en zag in de verte het nog zwakke licht van enkele zaklampen. Ze raakten in tijdnood. Ze greep naar het pistool dat achter haar rug tussen haar broeksband was gestoken en draaide zich om naar Lucy.

Een laatste blik op het zachte gezicht van het meisje. Een gezicht waarvan ze meer was gaan houden dan van welk ander gezicht dan ook. Doordat ze geen eigen kinderen had, had Lucy die plek in haar hart ingenomen, was ze de reden van haar bestaan en haar doel geworden. Het afscheid viel haar moeilijker dan ze zich had kunnen voorstellen. De gedachte om dit gezicht nooit meer te zien, zou haar te veel worden als ze hier nog langer bleef.

‘Wacht tot ik ze heb weggelokt, *wat* er ook gebeurt. Begrijp je dat?’ zei Olivia.

‘Ja.’

‘En dan begin je te rennen. Sta niet stil tot je in veiligheid bent. Zoek Summer op. Wees voorzichtig met wie je in vertrouwen neemt.’

‘Wanneer zie ik u terug?’ vroeg Lucy.

De waarheid was te hard, dus forceerde Olivia een glimlachje. ‘Ik weet je wel te vinden. Dat beloof ik.’ Ze sloeg zachtjes een hand om Lucy’s nek en trok haar naar zich toe. Ze drukte een kus op het voorhoofd van het meisje, niet in staat om de tranen tegen te houden die in haar ogen opwelden. Dus verborg ze haar gezicht en fluisterde in Lucy’s oor: ‘Ik hou van je, lieverd.’

En na die woorden ging Olivia er in zuidelijke richting vandoor. Ze zette alles op alles en negeerde de pijn in haar gewrichten en de overweldigende droefheid die aan haar hart rukte. Hoe verder ze zich bij Lucy vandaan haastte, hoe kouder de wereld werd. Twintig meter. Dertig. Na een meter of veertig hield ze halt. Zonder nog over haar beslissing na te denken, richtte Olivia het pistool omhoog en haalde met een ruk de trekker over.

Het wapen voelde aan alsof het in haar hand explodeerde en de terugslag schokte door haar arm. Het geluid echode door de stille nacht en binnen enkele seconden zag ze in de verte de zaklampen weer opdagen. Ze schoot nog eens en hoorde bevelen door naderende portofoons klinken. Olivia wachtte nog heel even, om er zeker van te zijn dat ze haar richting uit kwamen, en ging er toen luidruchtig vandoor.

Hoe meer herrie ze maakte, hoe beter. Ze wilde dat ze allemaal achter haar aan kwamen om Lucy een vrije aftocht te geven. Ze wist wat dit voor haar betekende, maar ze duwde haar angst van zich af en rende verder.

Ze sprintte om bomen heen, probeerde niet te struikelen en haar adem gierde pijnlijk door haar keel. Ze kwamen snel dichterbij, van alle kanten. Met twee à drie man verschenen ze vanachter de bomen en de maan gaf net genoeg licht om hun silhouetten te kunnen zien. Ze was omsingeld.

Ze kwam tot stilstand en hief haar vuurwapen op. Dat sloeg nergens op, maar toch draaide ze langzaam driehonderdzestig graden om haar as. Ze kon natuurlijk nooit op hen allemaal tegelijk richten. Maar ze schoten niet op haar. Ze kwamen

voorzichtig dichterbij, hun wapens op haar gericht, maar de vinger niet aan de trekker.

Ze wilden haar levend in handen krijgen. Anders zou ze al dood zijn geweest.

‘Doctor Rivener, leg dat wapen neer,’ beval een van de gemaskerde soldaten – een stem die ze maar al te goed kende.

Olivia negeerde zijn verzoek.

‘Waar is het meisje? Het maakt het er voor iedereen een stuk makkelijker op als u het ons gewoon vertelt,’ zei hij.

Toen Olivia bleef zwijgen, knikte de man naar de persoon naast hem en gebaarde naar enkele anderen.

‘Ze kan niet ver zijn gekomen,’ zei er een en de groep splitste zich toen een deel van hen op weg ging om naar Lucy te zoeken.

Olivia was nooit echt gelovig geweest, maar op dat moment bad ze tot God dat Lucy precies had gedaan wat ze haar had opgedragen.

‘Doctor Rivener, laat dat wapen zakken,’ zei de teamleider nog eens. ‘We willen niet dat iemand iets overkomt.’ Hij kwam langzaam naar haar toe.

‘Doe dit dan niet,’ reageerde Olivia. ‘Alsjeblieft, Seeley, je hoeft dit niet te doen.’

De gemaskerde man stond stil en liet na een korte stilte zijn wapen zakken. Zijn mannen kwamen behoedzaam naar voren, hun wapens nog steeds op haar gericht, en hij stak een hand op. Ze bleven meteen staan en hij trok zijn donkere masker af.

Het zachte licht van de sterren scheen op zijn gezicht. Olivia kende zijn vierkante kin, scherpe neus en donkere ogen goed. Sterke en symmetrische gelaatstrekken die Olivia altijd als knap had gekenmerkt. De helm verborg zijn dikke, zwarte haar.

Ze waren teamgenoten geweest. Collega’s. En nu stonden ze als vijanden aan verschillende kanten van een oorlog die hen voor altijd zou veranderen.

Seeley keek haar een ogenblik lang aan voor hij weer iets zei. ‘Je weet dat ik je moet arresteren.’ Zijn stem klonk vriendelijk, hoewel zijn woorden een dodelijke betekenis hadden.

‘Dit klopt niet,’ zei Olivia. ‘Jij bent een goede vent. Je weet dat hier niets van klopt.’

‘We hebben onze bevelen.’

‘Vergeet die bevelen. Je kent haar. Ze is nog maar een kind.’

‘Doe niet zo naïef, Olivia,’ reageerde Seeley. ‘Je vergeet voor het gemak even waar we hier mee bezig zijn.’

‘Waar we mee bezig waren, was verkeerd. Het heeft ons alles gekost.’

‘Maar dat hoeft niet. Laat je wapen zakken. Kom vrijwillig mee. Hammon is heel redelijk en jij bent een ongelofelijke aanwinst voor hem.’

‘Wie is er nu naïef?’

Er viel weer een korte stilte tussen hen en toen wisselde hij een blik met een andere soldaat. ‘Grijp haar.’

Olivia deed een stap naar achteren, haar wapen nog steeds opgeheven, terwijl ze haar bevende handen onder controle probeerde te krijgen. ‘Je kunt haar niet doden, Seeley. Daar heb ik voor gezorgd. Zij is de enige die weet waar de informatie verborgen ligt.’

De soldaten stonden stuk voor stuk weer stil. Seeley keek haar strak aan, terwijl zijn mannen op bevelen wachtten.

‘We weten allebei wat er op het spel staat als iemand die informatie in handen krijgt,’ vervolgde Olivia. ‘Voor het Grantham-project, voor alle betrokkenen, voor het land. Als je haar doodt, weet heel de wereld wat we hier hebben gedaan.’

Ze dacht nog één keer aan Lucy. Weer merkte ze dat ze om vergeving bad terwijl ze diep ademhaalde en een besluit nam.

Seeley, die net te laat de puzzelstukjes in elkaar wist te passen, deed een stap naar voren. Hij deed zijn mond al open om een bevel te geven, misschien zelfs wel om tussenbeide te komen, maar Olivia had de trekker al overgehaald. Een keer, twee keer en nog eens. De kogels verlieten snel achter elkaar de loop van haar wapen en vonden de soldaten.

Ze reageerden als één man. Twee kogels begroeven zich diep in Olivia’s buikstreek en een derde en vierde in haar borst en

schouder. Haar laatste momenten werden omfloerst door een vreselijke pijn. Ze stortte in elkaar op de bosgrond en het werd donker in haar hoofd.

2

‘Bestelling klaar!’ blafte een hese mannenstem vanachter zijn plek bij de grill door het doorgeefluik van de keuken.

Zoë duwde zich af van de lange bar waar ze tegenaan had gehangen en draaide zich om om het warme bord te pakken dat op de metalen doorgeefbalie stond. ‘Heb je de tomaten eruit gelaten?’ vroeg ze, terwijl ze een blik op de hamburger en de friet wierp die het bord bevolkten.

‘Heb jij dat tegen me gezegd?’ vroeg de kok.

‘Ja, Pete, dat heb ik je verteld,’ reageerde ze.

‘Als jij het tegen me hebt gezegd, heb ik het gedaan. Ik luister namelijk.’ Pete wierp haar een speelse knipoog toe en draaide zich weer om naar de vettige grill waarop rauw vlees en bacon lag te sissen. Zoë tilde met een schoon mes de rand van de bovenste helft van het broodje op en zag een grote schijf tomaat onder de laag ijsbergsla verborgen gaan. Ze snoof.

Ze keek weer naar Pete, die terugkeek en een keer zijn schouders ophaalde. ‘Dan heb je het me waarschijnlijk niet verteld.’

Zoë rolde met haar ogen, trok voorzichtig de tomaat eruit en gooide die in de prullenbak achter haar. ‘Zoals altijd lever je weer puik werk af,’ zei ze mokkend. Pete reageerde met wat gegrinnik en ging onverstoord verder met zijn werk.

Ze liep om het uiteinde van de lange bar heen die het restaurant in tweeën deelde en begaf zich naar het laatste tafeltje aan de rechterkant. Dat werd bezet gehouden door een enkele heer. Lawrence Peters, die liefhebbend Lou werd genoemd en een regelmatige klant van Eat at Joe’s was, een niet bepaald hoog aangeschreven etablissement waar Zoë ondertussen acht maanden in dienst was.

Ze liep met een glimlach naar het tafeltje en zette het bord voor de grijzende man neer. Zijn gezicht en handen waren nooit meer schoon geworden van de vijftientig jaar dat hij in de kolenmijnen aan de rand van Sherman in Texas had gewerkt.

‘Alsjeblieft, Lou,’ zei Zoë. ‘Ik heb ervoor gezorgd dat er geen tomaat in zit.’

Lou keek op en in zijn ogen stond een oprechte vriendelijkheid, iets wat bij maar weinig mensen het geval was. Hij kon je met een eenvoudige glimlach het gevoel geven dat je familie was. ‘Bedankt, schat,’ zei hij. ‘Zeg maar tegen Joe dat ik heb gezegd dat hij je opslag moet geven.’

Zoë moest lachen en schudde haar hoofd. Joe Brunski, de eigenaar, zou nog liever een arm afhakken dan dat hij een cent meer zou betalen dan het wettelijk verplichte minimumloon. Zoë was er vrij zeker van dat de man in het kantoortje achter in de zaak heel de dag op zoek was naar een maas in de wet om hun nog minder of liever helemaal niets te hoeven betalen.

‘Als je iets nodig hebt, geef je maar een gil, Lou,’ zei ze, waarna ze terugkeerde naar haar gebruikelijke plek achter de bar. Het was maar een klein restaurant, met acht tafeltjes, vier aan beide zijden van de voordeur. Wanneer er iemand binnenkwam of het etablissement verliet, klingelde er een zware bel. Een lange, smalle bar met tien barkrukken ervoor keek uit op de tafeltjes en een smal pad deelde het restaurantje in tweeën. Wanneer Zoë en Jessie Mack, de enige andere serveerster, allebei moesten werken, moesten ze zich opzij draaien wanneer ze elkaar wilden passeren.

De keuken was nauwelijks groot genoeg voor twee mensen, wat Pete best vond. Hij werkte het liefst alleen. Er waren alleen twee toiletten voor betalende klanten. Ook al stond Eat at Joe’s langs Highway 75 en reden er genoeg mensen langs, dat wilde nog niet zeggen dat ze hier gratis hun behoefte konden doen. Joe rook een plaspiraat al van verre aankomen.

‘Eerst bestellen, dan rellen,’ zei hij altijd. Wat niet echt ergens op sloeg, maar de manier waarop Joe zijn zaak runde, sloeg hoe dan ook niet echt ergens op.

De deurbel klingelde en Jessie kwam binnen, met een opengevouwen krant boven haar hoofd. ‘Zo, het regent echt pijpenstelen!’

‘Dat was opgegeven,’ reageerde Zoë.

‘O ja? Dat kan ik me niet herinneren en ik heb toch echt gekeken. Ik kijk altijd naar het weer,’ zei ze, terwijl ze de natte krant opvouwde en in de prullenbak gooide. ‘Wist je dat ik dit weekend mijn auto heb schoongemaakt? Ik weet eigenlijk niet waarom. Het is een oude roestbak, dus wie zou het ook maar iets kunnen schelen dat hij er zo uitziet en ruikt? Nou ja, ik vermoed dat het *mij* iets kan schelen, omdat ik hem heb schoongemaakt op mijn enige vrije dag.’

Zoë zette zich schrap voor een Jessie-waterval, een term die Pete bezigde om de snelheid te beschrijven waarop Jessie praatte als ze eenmaal op gang was.

‘Ik weet zeker dat ik het weer heb gecheckt, omdat ik mijn haar gisteren heb gewassen. En als ik had geweten dat het zou gaan regenen, had ik dat uitgesteld. Regen en Texaans haar zijn geen goede combinatie, zoals mijn moeder zou zeggen. Dus ik weet zeker dat ik het heb gecontroleerd.’ Jessie smeed haar tas en jas onder de bar en boog zich iets voorover om in de spiegelende zijkant van een servethouder naar haar haar te kijken. ‘Hoe dan ook, zoals ik al zei, ik heb mijn auto dit weekend schoongemaakt en ik kwam achter de voorstoelen mijn paraplu tegen. En ik dacht, ik heb dat ding al in geen maanden gebruikt, dus hij neemt alleen maar onnodig plaats in beslag. En dan gaat het na twee dagen zo hard regenen...?’

Ze kwam weer overeind en keek Zoë recht aan. ‘Je zou denken dat ik wel even een adempauze kan gebruiken. Ik bedoel, heb ik niet eens recht op wat rust? Na de radiatorproblemen van die roestbak van mij en het lek in mijn douche – ik verzeker je dat als die dikke kerel van een huisbaas van me nog één keer dat badkamerlek wegwuift – en weet je, ik ben er ook vrij zeker van dat er ratten tussen de muren zitten. Ik moet echt eens verhuizen. Ik weet dat ik dat altijd zeg, maar deze keer meen ik het.’

Zoë grijsde maar eens en sloot zich vanbinnen af voor het getetter van de veel te drukke serveerster, zoals ze zo vaak deed. Ze wierp een blik door de grote, vierkante ramen en keek naar de stortbui. Het was al een paar uur donker. Het zou niet lang meer duren voor ze weer wat daglicht zouden krijgen, omdat de winter overging in de lente en de zon steeds iets langer wakker bleef om de koude aarde te verwarmen.

Dit was haar eerste winter in Texas en het ergste ervan was nog wel de manier waarop de mensen hier over de kou klaagden, ook al was het helemaal niet zo koud. Het was nogal een opluchting geweest om aan de smerige zomerse hitte te ontsnappen en Zoë wist niet of ze nog zo'n snikheet seizoen zou overleven. Maar ze had zichzelf beloofd dat ze deze keer een tijdje op één plek zou blijven. Gruwelijk hete zomers of niet.

En Sherman was zo slecht nog niet. Er hing een gemoedelijke en vriendelijke sfeer, en de mensen lieten je met rust als je dat wilde, wat zonder meer de belangrijkste voorwaarde voor Zoë was wanneer ze een plekje zocht om een tijdje te blijven. En Taco Bell. Een van de weinige betrouwbare dingen in Zoë's leven was de zachte taco. Die veranderde nooit.

'Ik heb eens naar de prijzen gekeken van dat nieuwe complex in de buurt van Peach Street,' vervolgde Jessie, 'maar met dat magere loontje dat ik hier krijg, kan ik me dat nooit veroorloven. Of ik moet een kamergenote krijgen, maar ik slaap nog liever buiten in de regen.'

'Je zou aan de overkant in dat motel kunnen gaan wonen,' droeg Pete zijn steentje bij vanuit de keuken. 'Net als Zoë. Dan kun je stoppen met klagen over je auto en je vreselijke appartement, omdat je dan van beide af bent.'

'Ik word nog liever dakloos,' zei Jessie, waarna ze Zoë een verontschuldigende blik toewierp. 'Ik wil je niet beledigen, schat, maar het is daar gewoon nogal deprimerend.'

'Geen probleem. Voor mij is het goed genoeg,' reageerde Zoë.

Jessie knikte en er flitste een bekende blik door haar ogen. Een blik die Zoë vreselijk vond. Nieuwsgierigheid.

‘Waarom woon je daar nog steeds? Ik bedoel, er zijn nog genoeg mogelijkheden in het dorp. Het komt een beetje vreemd over dat je nog steeds in dat aftandse motel zit,’ zei Jessie.

‘Zoals ik al zei, goed genoeg voor mij,’ antwoordde Zoë, ‘en er zitten geen ratten in de muren.’

Pete moest grinniken en Jessie keek Zoë strak aan. ‘Je moet het zelf weten, maar het is niet normaal voor een leuk, alleenstaand ding zoals jij om in je eentje in zo’n motel opgesloten te zitten. Oh, wat ik niet allemaal heb meegemaakt toen ik vierentwintig was en vijf kilo lichter. Ik bedoel, hoe wil je zo andere mensen ontmoeten?’

‘Wie zegt dat ze andere mensen wil ontmoeten?’ vroeg Pete.

‘Iedereen wil iemand,’ bitste Jessie terug. En toen tegen Zoë: ‘Toch?’

Zoë had echt geen zin meer in dit gesprek. Ze hield er niet van waar dit soort vragen vaak toe leidden.

De bel boven de deur ging en twee mannen, beiden onbekend, kwamen binnen. Waarschijnlijk vrachtwagenchauffeurs. Die zagen ze hier nogal eens, omdat er naast hen een tankstation zat.

Zoë wierp een blik op Jessie. ‘Jouw beurt.’

‘En zo beginnen we aan een volgende supersaaië dienst,’ snoof Jessie fluisterend, waarna ze tegen de twee chauffeurs kirde: ‘Hoi, jongens. Zoek maar ergens een leuk plekje. Ik kom zo naar jullie toe.’

Zoë rolde met haar ogen en grinnikte. De bel klingelde nog eens. Ze wierp een blik over haar schouder en zag een meisje in de deuropening staan dat niet ouder kon zijn dan zeventien, helemaal doorweekt door de regen. Ze hijgde en haar ogen werden groot van verbazing toen ze de omgeving in zich opnam.

‘Die is helemaal voor jou,’ fluisterde Jessie, terwijl ze achter Zoë langsliep.

Geweldig, dacht Zoë. Ze liep om het einde van de bar heen naar het vreemde meisje toe. ‘Tafeltje of barkruk?’ vroeg ze.

Het meisje draaide met een ruk haar hoofd in Zoë’s richting

en liet de deurknop los. De deurdranger zorgde ervoor dat de glazen deur vertraagd dichtging. De uitdrukking op het gezicht van het meisje leek op die van een geschrokken ree, onschuldig en doodsbang.

Toen Zoë een stap naar haar toe deed, spanden de spieren van het meisje zich zichtbaar. Zoë deed een stap achteruit, plotseling onzeker over wat het meisje zou kunnen gaan doen.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze.

Het meisje keek in alle richtingen en veegde wat druppels van haar gezicht. Zoë trok een handvol papieren servetten uit een houder en stak die naar haar uit. De tiener keek ernaar en pakte ze langzaam aan. Ze veegde haar gezicht droog en daarna haar handen.

‘Beter?’ vroeg Zoë.

Het meisje knikte. ‘Ja.’

‘Wil je een tafeltje?’

Ze keek naar de rij tafeltjes links van haar en wees toen naar de eerste. ‘Deze?’

‘Prima,’ reageerde Zoë.

Het meisje kwam snel in beweging en gleed op het linkse bankje. Haar bewegingen waren afgemeten, snel, alsof al haar zenuwuiteinden onder stroom stonden, en ze zat erbij alsof ze elk moment weer kon opspringen. Zoë pakte een menu van de bar en legde dat voor haar op tafel.

‘Wat is dit?’ vroeg het meisje.

Zoë keek haar een ogenblik alleen maar aan en wachtte tot ze zou zeggen dat ze slechts een geintje maakte. Maar dat deed ze niet. Ze zat daar maar naar Zoë te kijken, wachtend op een antwoord.

‘Het menu,’ zei Zoë.

‘En wat moet ik daarmee doen?’

Weer wachtte Zoë af. Niets.

‘Daar bestel je eten uit,’ zei ze. ‘Heb je nog nooit een menu gebruikt?’ Ze verwachtte nog steeds dat het meisje zou opkijken, zou beginnen te lachen en zou zeggen: ‘Natuurlijk wel. Wie

heeft er nou nog nooit een menu gebruikt?’

Maar in plaats daarvan pakte het meisje het geplastificeerde velletje op en keek er gefascineerd naar. ‘Kan ik helemaal zelf kiezen?’ vroeg ze vol verwondering.

Ze keek op naar Zoë en een kinderlijke glinstering overwon de angst die er zo-even nog in haar ogen had gestaan. Het gaf Zoë een ongemakkelijk gevoel en ze wist niet goed hoe ze moest reageren. Het meisje richtte haar blik weer op het menu. Zoë wist niet wat het meisje had geslikt of gerookt, maar het was duidelijk dat ze iets had gebruikt.

‘Misschien kun je maar het beste beginnen met een glas water,’ stelde ze voor.

‘Ja,’ reageerde het meisje. ‘Dat is een goed idee.’ Ze glimlachte naar Zoë, die knikte. Ze draaide zich om en liep om de bar heen om een glas water voor het meisje te halen.

Pete stak zijn hoofd door het doorgeefluik en wierp Zoë een scheve glimlach toe. ‘Vergeet niet haar te vragen wat ze gebruikt,’ zei hij.

Zoë negeerde hem en keerde terug naar het tafeltje, waar ze het glas neerzette. Het meisje had ondertussen haar aandacht op de desserts gericht en hield het menu omhoog, zodat Zoë het kon zien.

‘Is deze lekker?’ vroeg het meisje, terwijl ze naar de nieuwe aardbeienmilkshake wees. ‘Mag ik die?’

‘Niet super bijzonder, maar als je van aardbeien houdt...’ antwoordde Zoë.

Het meisje keek weer naar de foto en daarna met een stralend gezicht naar Zoë. ‘Dan wil ik graag deze.’

Zoë dacht na, legde een hand op de rugleuning van het bankje en boog zich voorover. ‘Kun je dat betalen?’ vroeg ze zacht.

Er verscheen een vragende blik in de ogen van het meisje en ze keek Zoë aan alsof die een vreemde taal had gesproken. Zoë probeerde haar groeiende ergernis onder controle te houden en ging op het bankje tegenover het vreemde meisje zitten.

‘Luister, ik wil niet rot doen – het maakt me niet uit wat je

met je tijd doet – maar het lijkt me niet handig om hier rond te hangen,’ begon Zoë.

De glimlach van het meisje was meteen verdwenen en ze kromp ineen. De angst kreeg weer vat op haar lichaam. ‘Is het hier dan niet veilig?’ vroeg ze met zachte, bevende stem.

Haar blik hechtte zich aan die van Zoë, die haar wanhoop voelde. Haar heldere blauwe ogen smeekten om hulp, de ogen van een kind dat een veilige schuilplaats zocht. Het beroerde een snaar ergens diep in Zoë’s binnenste, waardoor er vraagtekens ontstonden bij haar vooroordelen.

‘Zit je in de problemen?’ vroeg ze.

De ogen van het meisje vlogen schichtig heen en weer en toen weer naar Zoë. ‘Ik moet uitkijken met wie ik vertrouw.’

Die woorden maakten iets los bij Zoë. Zo leefde zijzelf ook. De stem van het meisje was breekbaar en klonk oprecht. Haar ogen waren niet rood, haar handen beefden niet, ze had een gezonde huid en ze klonk open en eerlijk. Niets aan haar zei ‘onder invloed’, behalve dan haar vreemde gedrag. Het was het gedrag dat je van een kind zou verwachten. Er straalde een bepaalde onschuld uit haar ogen, ogen die vroegen om bescherming.

‘Kan ik iemand voor je bellen? Familie, of een vriendin?’ vroeg Zoë.

Er schitterde hoop in de ogen van het meisje. ‘Ja. Summer Wallace.’

‘Oké. Weet je haar nummer?’

De hoop vervloog. ‘Nee.’

‘Weet je wat haar adres is? We kunnen haar opzoeken in het –’

‘Ze woont in Corpus Christi.’

‘De stad?’

De blijdschap keerde terug op het gezicht van het meisje. ‘Ken je dat?’

‘Ik weet waar het is,’ reageerde Zoë.

‘Kun je me erheen brengen?’ Het meisje leunde opgewonden naar voren. ‘Ik moet daar zo snel mogelijk naartoe.’

‘Maar daar kun je nu niet heen. Dat ligt honderden mijlen hiervandaan.’

Als een schakelaar die elke keer werd overgehaald, veranderde de gezichtsuitdrukking van het meisje weer. Van hoop naar angst. Van verwondering naar wanhoop. ‘Is het zo ver?’

‘Weet je dan niet waar je bent?’ vroeg Zoë, die steeds bezorgder werd. Er was duidelijk iets mis met dit meisje. Misschien had ze zich er niet mee moeten bemoeien. En toch raakte dit gebeuren een gevoelige snaar in haar hart en kon ze zich er niet toe brengen om op te staan en weg te lopen.

Het meisje schudde haar hoofd. Haar ogen werden vochtig en ze leek op het punt te staan om in tranen uit te barsten. Zoë wilde haar het liefst in haar armen nemen en troosten. In plaats daarvan wierp ze haar een warme glimlach toe, in de hoop de tiener het gevoel te geven dat ze hier veilig was. ‘Hé, ik weet niet eens hoe je heet.’

‘Lucy,’ antwoordde het meisje.

‘Alleen maar Lucy?’ vroeg Zoë.

‘Ja.’

‘Cool. Net als Beyoncé.’

‘Wat is Beyoncé?’

Zoë produceerde een ongemakkelijk lachje, maar realiseerde zich meteen daarna dat ze geen grapje maakte. Wie was dit meisje?

‘Hé, heb je honger?’ vroeg ze. ‘Laat me iets te eten voor je klaarmaken. Ik trakteer.’

Lucy haalde met een schaapachtige blik haar schouders op, waarna er een voorzichtig glimlachje kwam bovendrijven. ‘Oké.’

‘Er komen frietjes met een aardbeienmilkshake aan,’ zei Zoë.

Lucy’s glimlach werd groter en Zoë voelde een warmte door haar borst cirkelen die ze lange tijd niet had ervaren. De manier waarop Lucy glimlachte, deed haar aan haar broertje denken, aan de manier waarop hij haar aankeek wanneer ze haar stuk watermeloen met hem deelde. Maar die herinnering was omfloerst door pijn en de warmte verkilde toen ze de herinnering terugstopte in de doos waarin de rest van haar verleden lag.

‘Wanneer je gegeten hebt, kunnen we verder praten en misschien kan ik je helpen,’ zei Zoë. ‘Is dat een goed idee?’

Lucy keek Zoë strak aan en Zoë voelde die blik tot in haar middenrif.

‘Kan ik jou vertrouwen?’ vroeg Lucy. Weer net een kind dat gered wilde worden, maar dat zich herinnerde dat ze geen vreemden moest vertrouwen.

De vraag benam Zoë bijna de adem. Misschien had ze de tiener iets voorzichtiger moeten benaderen en zelf iets terughoudend moeten zijn met haar vertrouwen, maar ze zag alleen maar een kwetsbaar meisje voor zich dat bescherming nodig had tegen de wreedheid van deze wereld. Een bescherming die Zoë en haar broertje nodig hadden gehad. Een bescherming die ze nooit hadden gekregen. Hoe anders zou haar leven zijn gelopen als er iemand was geweest die haar had afgeschermd tegen de duivelse natuur van de mens. Dus hoe kon ze dit meisje nu die bescherming onthouden?

Ze knikte. ‘Ja, je kunt me vertrouwen.’

Lucy dacht daar even over na en produceerde toen een brede glimlach. ‘Oké,’ was het enige wat ze zei en Zoë wist meteen dat Lucy haar volledig zou vertrouwen.

Zoë glimlachte terug en de last van het vertrouwen van het meisje woog opeens zwaar op haar schouders. Ze wilde haar opmerking het liefst terugnemen. Ze wilde beamen dat haar emoties met haar op de loop waren gegaan en dat Lucy gelijk had dat ze niemand kon vertrouwen. Zelfs mensen die oprecht leken, konden je nog verraden. En toch kon ze zich er niet toe brengen om de opluchting van het meisje de grond in te boren.

Ze liet Lucy aan haar tafeltje achter. Ze zou haar even rust gunnen en dan zou ze het meisje zo goed mogelijk helpen voor ze haar weer op pad stuurde, een wereld in die alles op alles zou zetten om Lucy’s zeldzame onschuld te vermorzelen. Niemand kwam er zonder kleerscheuren vanaf.

Maar dat maakte nu allemaal eventjes plaats voor patat met een milkshake.